

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci žalobce: **R.R. (alias R.R.), nar. „X“, státní příslušník Ukrajiny, trvale bytem „X“, toho času v zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Janem Procházkou, advokátem, Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ulice, 530 06 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2016, č. j. KRPE-46387-23/ČJ-2016-170022-SV,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl dne 30. 5. 2016 podle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2006 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Polici ČR“), zajištěn hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, neboť hlídka zjistila, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně.

Z informačních systémů Policie České republiky žalovaný dále zjistil, že v minulosti orgány České republiky opakovaně rozhodly o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 16. 3. 2001, č. j. PZC-306/PCPS-2000 (správní vyhoštění na dobu 10 let), a rozhodnutím ze dne 19. 9. 2014, č. j. KRPM-125567-11/ČJ-2014-140022-SV (správní vyhoštění na dobu 3 let), nicméně tato rozhodnutí žalobce nerespektoval. Za maření výkonu prvně zmíněného správního rozhodnutí byl žalobce dokonce trestním příkazem Okresního

soudu Praha – východ ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 2T 277/2007, odsouzen a byl mu uložen trest vyhoštění ve výměře 5 let.

Dále žalovaný zjistil, že žalobce neúspěšně žádal Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé žádal žalobce v roce 2000 (byť na území České republiky vstoupil již v roce 1994), tehdy ovšem uváděl pouze ekonomické důvody. V pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodňoval především obavou z pronásledování ze strany nacionalistů (Národní **hnutí Ukrajiny** /Ruch/), obavou z výkonu vojenské služby na Ukrajině a snahou o legalizaci pobytu v České republice. Ministerstvo vnitra však rozhodlo, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 9. 2015, č. j. 32 Az 30/2014 - 122, zamítl. Následná kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 258/2015 – 24, odmítnuta pro nepřijatelnost (pro úplnost je možno uvést, že žalobce dne 3. 6. 2016 podal třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o ní však bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno).

Vzhledem k výše uvedenému zahájil žalovaný dne 31. 5. 2016 z moci úřední správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“). V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, nevlastní zde žádný movitý či nemovitý majetek, nemá žádné „peníze“, nemá ani zajištěno zaměstnání. Pokud by byl propuštěn ze zajištění, zřejmě by se vrátil na ubytovnu do Chrudimě, Čáslavská 668, nicméně „*kde bude za týden*“ nedokázal říci, resp. nedokázal říci, kde „*kde bude bydlet do budoucna*“. Pokud jde o důvody, které by žalobci bránily v návratu na Ukrajinu, pak žalobce zmínil pouze obavu z Ruchovců. Žádné rodinné ani jiné obdobné vazby žalobce na území České republiky nemá.

Dne 31. 5. 2016 rozhodl žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce do 30. 6. 2016 za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce opakovaně nerespektoval pravomocná rozhodnutí orgánů České republiky ukládající žalobci povinnost opustit území České republiky a dle žalovaného tak jednoznačně demonstroval svůj postoj k plnění povinností uložených mu obecně závaznými právními předpisy. Nadto žalobce nevlastnil cestovní doklad a dosud neučinil žádné kroky k tomu, aby si ho prostřednictvím zastupitelského úřadu Ukrajiny obstaral. Za těchto okolností zde bylo dle žalovaného vážné nebezpečí, že žalobce bude i tentokrát mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a nevycestuje z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k výše uvedenému a s přihlédnutím k tomu, že

- a) žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem,
- b) neměl dostatek prostředků k pobytu na území České republiky (např. dle § 13 odst. 1 písm. a/ bodu 2 zákona o pobytu cizinců je k zajištění pobytu na území České republiky třeba prokázat peněžní prostředky ve výši alespoň 55.000 Kč, má-li má pobyt na území přesáhnout dobu 30 dnů) a neměl možnost legálně si tyto prostředky obstarat,

- c) neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné),
- d) nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu,

konstatoval současně žalovaný, že nepřipadá v úvahu (nepostačuje) uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců), stejně jako s ohledem na nemajetnost žalobce nepřipadá v úvahu složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců (takové opatření by nadto bylo s ohledem na předchozí postoj žalobce k pravomocným rozhodnutím orgánů České republiky zjevně nedostačující).

Pokud jde o dobu zajištění, pak ta byla žalovaným stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť dle žalovaného bude nezbytné obstarat žalobci cestovního doklad a zajistit přepravu do země původu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností uložení zvláštního opatření za účelem správního vyhoštění (zejména možností uložení opatření podle § 123b odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců). Dle žalobce žalovaný ani nepřihlédl k tomu, že žalobce nemohl dříve opustit území České republiky proto, že neměl platný cestovní doklad.

Žalobce dále zdůraznil, jednou z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (plynoucích z článku 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES a článku 5 odst. 1 Úmluvy) je existence reálného předpokladu vyhoštění, přičemž tato podmínka v projednávaném případě nebyla splněna, neboť žalobce „*byl v minulosti opakovaně bezúspěšně vyhošťován a neexistuje žádný objektivní důvod, proč by se mělo nyní vyhoštění ve stanovené lhůtě podařit*“. Nadto jsou dle žalobce v daném případě pochybnosti o tom, zda je vůbec Ukrajina schopna žalobce „*ztotožnit*“. Pokud by se tak nestalo, žalobce nemůže být na Ukrajinu „*vrácen*“ a účel zajištění nebude naplněn. Těmito skutečnostmi se však žalovaný dle žalobce nezabýval a jeho rozhodnutí je tak vadné.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á .**

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Žalobci je třeba přisvědčit, že ustanovení zákona umožňující omezení osobní svobody je třeba interpretovat restriktivně. Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze dosáhnout výkonu správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Policie však nemusí vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření s tím, že teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. To by v důsledku vedlo často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.

Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že

a) cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně

b) neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění.

Jak správně zdůraznil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval pravomocná rozhodnutí orgánů České republiky ukládající žalobci povinnost opustit území České republiky a za toto své jednání byl dokonce pravomocně odsouzen. Žalobce tak demonstroval svůj postoj k plnění povinností uložených mu obecně závaznými právními předpisy. Popsané jednání žalobce tak plně odůvodňovalo obavu žalovaného, že žalobce bude i v tomto případě mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o zajištění a nevycestuje z území České republiky. V době vydání žalovaného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) tedy byl jednoznačně dán i důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Není pravdou, že žalobce nemohl z území České republiky vycestovat. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se obrátil na zastupitelský úřad Ukrajiny a požádal o vydání cestovního dokladu. Pokud tak neučinil, musí nést předpokládané důsledky své indolence.

Správný byl i závěr žalovaného, že nepostačoval uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Předně je třeba zdůraznit, že zde z důvodů výše popsanych (nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění) existovala důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Tato skutečnost již sama o sobě opodstatňovala závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Navíc správní soudy již v minulosti konstatovaly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64, rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 – 68, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 Azs 84/2016 – 29, bod 17), že pokud cizinec v minulosti nerespektoval právní řád České republiky, neboť zde pobýval nelegálně a současně neplnil povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění, nelze předpokládat, že bude ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Obdobně

v odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.“* Taktéž v odůvodnění rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 Azs 243/2014 – 30 (bod 18), Nejvyšší správní soud uzavřel: *„Jak vyplývá z § 123b zákona o pobytu cizinců, možnost uložení zvláštních opatření se vztahuje pouze na dobu před nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud stěžovatel včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření (povinnost oznámit policii místo pobytu a setrvávat v něm a finanční záruka) již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění.“*

Soudu navíc není zřejmé, jak by zcela nemajetný žalobce mohl složit např. finanční záruku (§ 123b odst. 1 písm. b/, 123c zákona o pobytu cizinců) či jak by si mohl zajistit ubytování (na adrese místa pobytu by se pak měl zdržovat a případně se hlásit policii – viz § 123b odst. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o pobytu cizinců). Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem, neměl ani dostatek prostředků k pobytu na území České republiky a neměl ani možnost legálně si tyto prostředky obstarat. Žalobce též neměl na území České republiky rodinné příslušníky, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné /srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS/) a nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu. Žalovanému žalobce sdělil, že pokud by byl propuštěn ze zajištění, zřejmě by se vrátil na ubytovnu do Chrudimě, Čáslavská 668, nicméně *„kde bude za týden“* nedokázal říci, resp. nedokázal říci, kde *„kde bude bydlet do budoucna“*. Za těchto okolností skutečně nebylo možno uvažovat o uložení opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců či jiného zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území České republiky. Ostatně i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 15/2016 – 22, a v odůvodnění rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 Azs 33/2016 – 36 (bod 14), dospěl k závěru, že skutečnost, že cizinec nemá na území České republiky ubytování, nemá dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování a nemá na území České republiky žádné vazby, vylučuje užití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o námitku žalobce, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, pak té lze v obecné rovině přisvědčit. Vždy je však třeba mít na zřeteli smysl řízení o zajištění, kterým není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Předmětem tohoto řízení je zajištění cizince, nikoli rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Zároveň je třeba zohlednit, že celkově může zajištění podle § 27 zákona o Policii ČR trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby tedy musí být vydáno a cizinci doručeno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak má velmi krátký časový interval k tomu, aby učinil veškeré potřebné úkony a případně vydal rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Možné překážky správního vyhoštění proto musí být zcela zřejmé a správní orgán se jimi při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zabývá a posuzuje je pouze

předběžně a subsidiárně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 262/2015 – 31, bod 29). V posuzované věci zde však žádné zjevné překážky bránící správnímu vyhoštění nebyly. Chybějící cestovní doklad žalobce nelze dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v žádném případě považovat za důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak, tuto skutečnost je nutno považovat za komplikaci formální povahy a ve většině případů pouze dočasnou, kterou žalovaný odstraňuje až v rámci řízení o zajištění za účelem vyhoštění, resp. až po faktickém zajištění cizince. Existence této překážky se zpravidla odrazí v délce zajištění cizince. Dobu zajišťování náhradního cestovního dokladu u orgánů cizí země logicky nelze stanovit přesně na den a správní orgán tak činí odhadem s ohledem na praxi českých orgánů při zajišťování náhradních cestovních dokladů občanů z té které země. Proto v okamžiku, kdy správní orgán rozhoduje o zajištění, nepředstavuje chybějící cestovní doklad cizince překážku správního vyhoštění a nepředstavuje ani důvod, kvůli kterému zajištění cizince ztratí opodstatnění. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že cizinci by stačilo, pokud by jednoduše o svůj cestovní doklad „nějak přišel“ a stal by se tak z hlediska zajištění za účelem vyhoštění pro příslušné státní orgány nedotknutelným, čímž by znemožnil výkon pravomocí žalovaného v oblasti kontroly vstupu a pobytu cizinců na území České republiky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 262/2015 – 31, bod 32, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 23).

Nelze též dovozovat nemožnost zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění ze skutečnosti, že žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval přechozí rozhodnutí o vyhoštění a setrval na území České republiky, neboť platí, že si nikdo nemůže zlepšit své postavení protiprávním jednáním (*nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest.*) a že nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*).

Žalovaný proto nepochybil, pokud se výše uvedenými skutečnostmi, které nijak realizaci správního vyhoštění nevyklučovaly, nezabýval. Ostatně není nutné postavit najisto, že vyhoštění zajišťovaného cizince bude skutečně možné. Postačí, že je pravděpodobné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 299/2015 – 25, bod 47).

Za těchto okolností nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval svévolně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem (a neodporuje proto ani článku 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES a článku 5 odst. 1 Úmluvy), na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno.

Jde-li o dobu zajištění, je třeba připomenout, že při stanovení doby zajištění se vždy může jednat pouze o odhad, délku zajištění proto nelze stanovit s přesností na dny či týdny. Ostatně nelze přehlížet, že nikoliv nepodstatné množství úkonů nečiní přímo žalovaný či jeho složky, ale subjekty, na jejichž činnost nemá žalovaný žádný vliv (srov. odůvodnění rozsudku ze dne 6. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016 – 26, bod 21). Žalovaný uvedl, které kroky v řízení budou následovat, odhadl též, po jakou dobu bude realizace těchto kroků probíhat. Žalovaný přitom vycházel ze zkušeností z jiných řízení, přičemž dobu zajištění nestanovil v délce nikoliv nepřiměřené okolnostem případu.

Nad rámec nutného odůvodnění je možno uvést, že ze zpráv žalovaného zaslaných soudu v průběhu řízení je patrné, že Ukrajina žalobci vystavila cestovní doklad a že žalobce

bude dne 3. 8. 2016 eskortován na Ukrajinu. Obavy žalobce o to, že jeho vyhoštění nebude možno realizovat, byly proto zcela liché.

Pokud jde o strach žalobce z hnutí Ruch, je třeba připomenout, že Národní hnutí Ukrajiny představuje v současnosti na Ukrajině zcela marginální politické uskupení s minimální voličskou podporou, minimálním zastoupením ve volených orgánech a bez účasti v parlamentu. Žalobce navíc bude moci po návratu na Ukrajinu využít pomoci státních orgánů k ochraně před soukromými osobami (obdobně jako v České republice). Navrácením žalobce na Ukrajinu nedojde k porušení zásady *non-refoulement*, protože před odchodem z vlasti žalobce žil v Zakarpatské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny a válečný konflikt se týká jen východní části země (Doněcké a Luhanské oblasti). V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován ve východní části země (srovnej např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další). Soudu přitom nejsou známy skutečnosti, pro které by bylo třeba tento závěr přehodnocovat.

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. července 2016

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová